

P. G. C. Jensen: Det er meget elskværdigt af den højtærede Indenrigsminister at gøre sig den Ulejlighed at læse et Foredrag, som jeg har holdt for en halv Menneskealder siden, jeg takker ham for den Opmærksomhed, han viser mine Udtalelser fra mine yngre Aar, og glæder mig over, at man har tillagt dem saa stor Betydning. Jeg maa dog sige, at der er ikke noget for den højtærede Minister at tage til Indtægt i mine Udtalelser den Gang. Jeg hører nemlig til dem, der lige som den Gang, anser en Indkomstskat for at være en ingenlunde retfærdig Skat, fordi man nemlig aldeles umuligt kan tage de Hensyn ved Paaligningen, som rimeligt bør tages. Man ligner den samme Skat paa den samme Indtægt. uden Hensyn til, om Indtægten nydes af en Mand med stor Familie eller uden Familie, om det er en Mand, der sidder i vanskelige Kaar eller ikke. Indkomstskatten er — uden at jeg skal fordybe mig i Enkeltheder — noget af det mest skeletmæssige, der eksisterer i Retning af Skat, saaledes at den kun formelt og udvortes kan siges at være brugelig, nemlig for saa vidt det jo har sin Vanskelighed at finde en fuldstændig rationel Metode. Min Stilling er den, at en fornuftig paalignet Formue- og Lejligheds-skat har sine store Fortrin derved, at man gennem det saakaldte Lejlighedsmoment kan tage alle saadanne Hensyn, som bør tages, og som ville blive tagne af samvittighedsfulde Folk. Men der er efter min Opfattelse for det første ikke saa ganske lidt Forskel paa Tiden nu og da, der er ikke saa ganske lidt Forskel paa, hvem der er de toneangivende, og paa hele den Betragtning, som gør sig gældende i de forskellige Samfundsklasser om den Slags Forhold. Det er allerede en Ting. Dernæst kan den ærede Minister jo aldeles ikke paaberaabe sig det Foredrag, som jeg den Gang holdt, for at man i ubegrænset Omfang skal overlade Paaligningen til Ligningsmændene; der staar ikke i Foredraget et Ord herom eller om, at en saa vid Adgang til Skøn, som Lovforslaget aabner, skulde være ønskelig.

Den ærede Minister holdt, tror jeg, af at ironisere lidt over min Stilling til Statstilskuddet, ligesom han allerede gjorde det med Hensyn til det Punkt, jeg nu har omtalt. Naa, ja, den Fornøjelse under jeg gerne den ærede Minister. Han fremhævede, at jeg skulde have staaet ganske alene med den Opfattelse, som jeg har tilladt mig at gøre gældende her i Dag, af

Tilskuddet til Kommunerne. Den ærede Minister har dog ikke med nogen synderlig Skarphed opfattet, hvad jeg har gjort gældende. Jeg ytrede, at hvis Forholdene vare saadanne, som en vis Minister for nogle Aar siden sagde, nemlig at vi kunde undvære Penge, at vi havde godt Raad til at give Tilskuddet; hvis Staten med andre Ord havde en Beholdning af Guld, som man simpelthen kunde ty til, saa mener ogsaa jeg, at der ikke vilde være noget at sige til, at Kommunerne som saa mange andre komme og ville have Penge af Statskassen. Men det, som er absurd og en uhyre Misforstaaelse, det er, naar man ikke kan komme ud af det med Statens egne Indtægter, naar Staten sely mangler og ikke kan skaffe, hvad den skal bruge, uden at optage det ene Laan efter det andet, naar den maa forhøje Skatterne og paalægge ny Skatter, da at tænke paa yderligere at give til Kommunerne. Det tillader jeg mig at fastholde, og i den Henseende staar jeg ingenlunde ene. Det ved den ærede Minister lige saa godt som jeg, at den ene Ting her i Rigsdagen tager den anden; i Særdeleshed under det Pres, under hvilket vi have arbejdet fra vor Side i adskillige Aar, hvor — jeg haaber ikke, det bliver misforstaaet — alle onde Magter have sammensvoret sig om at fortælle, at det var os, der var Skyld i alt ondt, der skete her, og i det hele taget i de politiske Forhold; under saadanne Forhold var det ganske urimeligt, at vi kunde gaa med til noget saadant som at give de arme Kommuner nogle Penge. Jeg skulde som sagt ikke have noget imod, at de fik det, hvis Staten var saa rig, at den kunde gøre det, saa var det ikke nogen Absurditet, man skulde jo dog bruge Pengene til noget, saa kunde det være fornuftigt at skænke dem til Kommunerne. Den ærede Minister maa ikke tage mig det ilde op, naar jeg mener, at han ikke har opfattet rigtigt, hvad det var, jeg har gjort gældende. Men i øvrigt vil jeg sige, at hvis man skulde kunne blive enig om Sagen mod at give et lille Beløb, som Finanserne i det hele, alt vel overvejet, kunde overkomme, vel, saa vilde det være et Lidkøb, som vi ere saa vante til at give her i Rigsdagen.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Der er ingen Grund for det ærede Medlem til at bringe mig en særlig Tak, fordi jeg har gjort mig den Ulejlighed at læse et Foredrag af det ærede Medlem. Spørgsmaalet om mellemkommunal Beskatning har jo staaet for i lang Tid og har i